

Teisel hommikul, kui naene mehhe silmade ette sai, hüdis mees: No nüüd! mis luggu sinnuga? Sa olled hopis kahwatanud. — Egga sedda ei olle mitte immeks panna, ütles teine: pool õ läks kibbeda murre al, teine pool süddamelikko rõmo al ilma unneta möda. — Mis kibbe murre se olli? küsis mees. Ja kui ma sest ka pool teist arro saan, siis ütle ommeti, kust rõmo seltsimees sinnule tuli? Sedda tahaksin küä heamelega teada sada.

Ja se on sest, wastas naene, et meie armas Peter kui õnnistud peigmees taggasi on tulnud, ja et minnul wägga hea meel on selle nou parrast, mis temma ennesele on wõtnud. — Kas tõeste? küsis mölder. Et se pididi Hanso tütreaga ni kermeste forda sama, sedda ei julgend mitte üksford lota. Kas nääd, nüüd meil on ommeti üks joukas rikkas minnia. — Mis mõtte peäl olled sinna? ütles naene; ei sel ormiäl Erwal ei olle warrandussest ei suggugi mitte, egga sedda ei olleks temma jures ka mitte

tarwis. Temma toob kallimaid ja ülle naid prudi andi ennese kasa, kui keik rahha ning warra. — Mees seisis tük aega süggawas mõttes, wautas Peat ja ütles siis: Kui se Jummalatahtminne nenda on, siis ei tohhi mitte se wasto tõrkuda, ja et nään, kui wägga se nou, mis minna ollin wõtnud, sinno süddant kippitas, siis olleks pattune assi, kui peäksin se peäle seisma. Mis siis muud, kui et minna ka omma õnnistamist poiale kasa-anniks pakkun. — Naene wiskas ennast pisarad silmil mehhe ümber kaela, tännas tedda, langes põlwili mahha ja lugges ärdad tännopalwe sannad Jummalale.

Oh mis rõmo õiskamist olli teisel hommikul emma kambris kuulda, sest Peter sai seal teada, et isä olli ennast wimaks rahhule andnud poia kossimisse nouga. Ülle isä keeldo poeg ei olleks sedda asja mitte läbbi aianud. Kui nüüd olli isä sagan kokko sanud, kinnitas isä omma sannade läbbi, et temma omma õnnistamist annaks